

ΑΓΓΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ JACKIE OWEN

Η ΑΜΕΡΙΚΑΝΑ

ΑΖΟΥ και τσαχπίνια, ή μικρούλα Ντέλλου, είχε πέσει στο μάτι όλων των δανδθδων. "Επαρνε τά σκεπανά της στή διεθνή λουτρόπολι της Ντωβίλ, στην όποια είχε ρθή άπ' τό Σικάνο, μαζί με τή μαμά και τόν μπαμπά της, και μέσα στα νερά της θάλασσας ψάρευε και γιά γαμπρό συγχρόως...

"Α, μά τόν ήθελε εύπατριδη έκ γενετής, ή Ντέλλου!

"Ο μπαμπάς της, δηλαδή ή Αύτου Μεγαλειότης ό βασιλεύς του ταραμά Τζαϊμίουν ό Ε', συχνά της έψαλλε με τό πρακτικό μυαλό του:

—Βρέ κόρη μου, τί νά τούς κάνης τούς γαλαζοαίματος ύποψηφίους;... Δέν παρίνε καλύτερα κανέναν άπ'...

τούς τούσους πρίγκιπας του Ζαμπόν ή του Φιλέτου, πού σέ λαχταρούν, σάν μεζεδάκι της μπύρας;... Μαζί τους τολούχιστον θά κελυμπάς στά δολάρια, ενώ με τούτους τούς λιμοκοντόρους πού πάς νά λπλέξεις, από σένα θά περιμένουν τό καθημερινό τους χαρτζηλάκι!

Σ' αυτά όμως τά τόσο φρόνιμα, και ζουμερά λόγια της Αύτου Μεγαλειότητος του πατέρα της, ή πεισματάρη Ντέλλου άπατούσσε στερεότυπα:

—Δέν μου άρέσουν, καλέ μπαμπά, αυτοί πού λές... Μπορεί ό «ρέγγας Φίλιπσον και Σία» κι' ό «αυγόταραχο Τζόνσον Λιμπειν» νάχουν παράδες άφθονους τώρα και νά μάς κάνουν τούς άριστοκράτες... Μά τά δολάρια τους τάχαλναν όπως κι' εσύ, στείβάζοντας άπό μικροί σαρόβάλλες στά θαρραλικά και περπατώντας εύπόλογοι στο δρόμο κάθε μέρα, έκτός από γιορτή και Κυριακή!

"Η συζήτηση σταματούσε πάντα ως έδω, γιατί στο σημείο ακριβώς αυτό έμπαινε στη μέση ή μαμά και ξεφώνιζε τρομαγμένη:

—Καλέ Χριστός και Παναγία, θά σιωπάσετε έπιτέλους;... Τόσοι κόμητες και δούκες μάς άκούνε έδω-τριγύρα!... Μόνοι μας πάμε νά ξεσκεπατούμε και νά πέσουμε στην έκτίμησή τους;... Μπά... Μπά... Μπάάά!...

Μιά μέρα—όπως και κάθε μέρα, άλλωστε—ή αξιότιμος κυρία μαζί της Ντέλλου και σύζυγος του μεγαλειοτάτου Τζαϊμίουν του Ε', έδινε στην πολυτελή ιδιόκτητη βίλλα της τή συνηθισμένη άπογευματινή δεξίωση. "Η άρροκρεμα της άμερικανικής, γαλλικής και διεθνούς άριστοκρατίας, έτρεχε πάντα στις συγκεντρώσεις της αυτές με έξαιρετική προθυμία, γιατί ή περιποιητικότητα της οικοδεσποίνης, ή τσαχπινιά της Ντέλλου, και—προπαντός!—τό πλουσιώτατο κυλικείο, ήσαν πολυεκακομμένα.

Οί χρυσοστόλιστοι θυρωροί κορδωνώνοντας φωνάζοντας τά δνόματα και ιδιαιτέρως τους τίτλους—καλέ, τους τίτλους δυνατά και γυρητούς, όσο μπορείτε!—τών ευγενών προσκεκλημένων, κι' ή περιποιητική οικοδέσποινα λαμποκοπούσε από είχαρσιση, καθώς ξεχώριζε τή ζήλεια φανερή στά πρόσωπα των άλλων συμπατριωτισδών της "Αμερικανίδων.

"Αεαφια, στις έξη παρά τέταρτο ακριβώς, και πριν προλάβει ή καρδούλα της Ντέλλου νά γοργοχτυπήσθ—όπως άλλωστε γοργοχτυπούσε πάντα στην προσέγγιση της λαχταριστής αυτής ώρας—ό δέκατος έξέδομος άπ' τούς είκοσιδύο θυρωρούς, ό πιο βροντερός όμως άπ' όλους, ξεφώνισε με έπισημότητα:

"Ο κ. "Αλφόνσος Φρειδερίκος "Αρθούρος "Ελεονώρα Γουλιέλμος μαρκήσιος της Βεζανσόν και κόμης της Καρκασσώνος!...

"Ενας εύρισμένος, άχρδός λιμοκοντόρος με άψογη εμφάνιση, παρουσιάστηκε στην πόρτα. "Υποκλίθηκε με πολύ ντίγκι-ντάγκι κι' ύστερα έτρεξε νά φίλησθ τό χέρι της οικοδεσποίνης.

Δέν πρόλαβε όμως νά διπλωρώσθ, παρ' όλη τιν κρυφή λαχάρα του, και στην πολύφερο χαριτωμένη Ντέλλου, γιατί ό θυρωρός ξεφώνισε εκείνη τή στιγμή άλλο ένα όνομα έπίσης πομπώδες, αλλά μιστό συγχρόως γιά τόν "Αλφόνσο:

"Ο δόν "Ενρίκες Ρουί "Ιακώβος της Καλατραβάς, ίππότης του Τολέδου, μεγιστάν της "Ισπανίας και δούξ του Καλατανάσπρ!

"Ενας μέλαχροινός νέος, με άθλητική κορμοστασιά, με μάτι τομψρό και άσπρηρά και με έκφραση σαρκασμοί στο όμορφο πρόσωπό του, παρευσιάστηκε στην πόρτα.

Φίλησθ τό χέρι της οικοδεσποίνης με άβρότητα, μά δέν πρόλαβε κι' αυτός τ' άναστήρησθ τή Ντέλλου, άπλούστατα γιατί τή φορά αυτή τόν είχε προλάβει εκείνη και σκεπανά γιατί με κρυφή λαχάρα στό πλευρό του.

—Πάντα σας είστε άκριβής στην ώρα, κύριε δούξ! τού είπε με τσαχπινιά ή νέα, και συνάδευε συγχρόως τά λόγια της σ' αυτά μ' ένα θλέμμα Ικανό νά πυρπολήσθ κι' ούρανούστες.

—Κι' εγώ, μαματζέλ, είμαι στην ώρα μου "Εγγλέζος! πετάχτηκε άπρόσκλητος και είπε ό κόμης της Καρκασσώνος.

"Η Ντέλλου έννοιωσε, τή στιγμή εκείνη, μία ζαρη έπιθυμία νά στείλθ στον άγύριστο τόν ένοχλητικό κόμη. Συγκρατήθηκε όμως, γιατί σάν γνήσια "Αμερικανίδα, πρακτική και ύστεροούβωλη, διάβασε τό πείσμα τή ματιά του "Ενρίκες κι' άντελήφθ ή μέσος πόσο θά τή χραιοίμε ό "Αλφόνσος σ'τά μουσικά της σχέδια.

Γιαυτό, με τήν ίδια διαχυτικότητα με τήν ίδια τακτική γόρεψε και με τούς δύο, άστειύθηκε και με τούς δύο και μοίραζε τά χαμόγελά της με τήν ίδια γενναιοδωρία και στούς δύο.

Μυστικά όμως λάτρευε τόν "Ενρίκες, αλλά δέν χώνευε τήν άριστοκρατική ύπερφήνεια του και τόν άλύγιστο άνδρικό του χαρακτήρα. "Ενοιώθε πώς κι' εκείνος τήν άγαπούσε κρυφά, αλλά ποτέ δέν της έδειξε τά αληθινά αισθήματά του, γιατί ή φτώχεια του κι' ό πλούτος της τού φαινόντουσαν έμποδια προμερά, και δέν ήθελε νά κουρελιάσθ τήν άξιοπρέπεια του!

"Ενώ ό "Αλφόνσος; Βέβαια, παρ' όλη τήν περιουσία του, ήταν κι' αυτός φτωχός μπρός στην τεραστιά προίκα της Ντέλλου. Δέν τήν άγαπούσε όμως ό καυμένος γιά τά χρήματά της, αλλά μόνον γιά τις προσοαικές της χάρες και γιά τήν άμερικανική κι' άνοιχτόκαρη ειλικρίνεια της.

Δέν ήταν ό δυστυχής κατάστος γιά κατακτήσεις. "Αφελής μέχους ήλιθιότητος, είχε κολληθεί στό πλευρό της Ντέλλου κι' άπόψε, όπως πάντα, και τήν πιπύλιζε τό μυαλό με τρυφερές άμυστηρέψεις, κι' όσο εκείνη φανέρωνε τήν πλήξη της, τόσο αυτός έπέμενε.

Στά τελευταία σαρόβηκε ή Ντέλλου. "Ερριξε μία ματιά γύρω της, είδε τόν "Ενρίκες νά χορεύθ έννοιωστος με κάποια άλλα πεταλουδίτσα και δαγκώθηκε ή καρδιά της άπ' τή ζήλεια.

—Πάμε κανέναν περίπατο με τό γιάτ; είπε στον "Αλφόνσο και σηκώθηκε όρθη. Εύθυσιμένος εκείνος σηκώθηκε παρευθύς, κι' άρχισαν νά περνούν άνάμεσα άπ' τά ζευγάρια των άλλων χορευτών.

Γρήγορα όμως ψυχράθηκε ό ένθουσιασμός του, γιατί ή Ντέλλου, τραβώντας τήν έξοδο, λόφεμε έπιθδεια προς τήν κατεύθυνση του "Ενρίκες, και τόν προσκάλεσε κι' εκείνον!

"Επάνω στο κομψό γιάτ της Ντέλλου τώρα, φλυαρούσε κι' οί τρείς τους χαρούμενα, ενώ εκείνο σκίζε τά κύματα γοργό και χαριτωμένο, κι' ενώ ό θαλασσινός άέρας χαιδέει ήδονικά τά ξαναμμένα πρόσωπά τους.

Σέ μία στιγμή ή Ντέλλου έκλεισε ένα λεύκωμα, πού κρατούσε κι' είπε στούς δύο νέους πού τόσο τή λάτρευαν ό ένας μυστικά και σανερά ό άλλος:

—"Οταν ένας έθδρας άγαπάει μία γυναίκα, πρέπει και με ύπέρτατες ακόμη θυσιές νά της άποδείξη τήν άγάπη του... "Ε' άνηκα, λοιπόν, όλοιμωρα, σ' εκείνον πού θα μου φέρθ τό θλιβόλο αυτό!

Και μ' ένα κίημα άποφασιστικό τίνανε τό θιβλιαράκι π'τά μοσφαρισμένα κύματα.

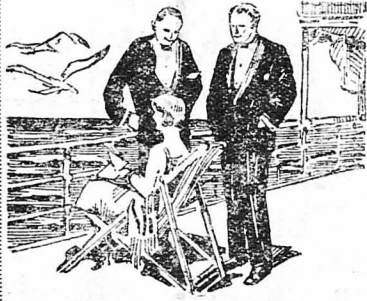
"Επιπολιότητες και τίποτε παραπάνω! περιωρίστηκε νά μουμουρίσθ ό "Ενρίκες, κι' έχωσε κατσοφιασμένος τά χέρια του βεσθύρον στις τσέπες.

"Εξαλλή ή Ντέλλου άπ' τόν ήθικό αυτόν μάτσο, κωττασε ικετευτικά τόν "Αλφόνσο, σάν νά περιέμενε από εκείνον μία Ικανοποίηση. Και πραγματικά, ό άτυχος κόμης της Καρκασσώνος, άφού ίδρωσε κι' έλλαξε είκοσι χρώματα, πέταξε τό σασκάνι του και ρίχτηκε στή θάλασσα!

Με γερές άπλοχεριές κολύμπησε έπιθδεια, κι' έφτασε πειά στο θιβλιαράκι. Μά ό έλικας τού πλοίου κι' ή φοκοθαλασσία δημιουργούσαν τόσο όρμητικά κύματα, ώστε ό άμοιρος, κολυμπητής άρχισε νά φύσθ άλωμρό νερό και νά κινδυνεύθ από στιγμή σέ στιγμή νά βουλιάξθ!

Τότε δέν δίτασε καθόλου ό "Ενρίκες. Ρίχτηκε άποφασιστικά στή θάλασσα, κολυμπήσε σταθερά, και φτάνοντας τόν μουσιγμένο "Αλφόνσο, τόν άρπαξε άπ' τά μαλλιά και τόν ρουμολκούσε σίγουρα προς τό πλοίο, πού σταμάτησε έντωματάς.

"Ανασάινοντας θαραεί ή Ντέλλου άπ' τήν παραγή της, τούς

—"Οταν ένας άνδρας άγαπάει μία γυναίκα... είπεν ή Ντέλλου.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ JEAN AICARD

ΤΑ ΑΔΕΛΦΑΚΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΛΟΛΙΜΟΝΟ !.. Είμαι γέρος, δεν έχω πια κανένα όνειρο, τίποτα δεν ελπίζω από τη ζωή...
 Ωστόσο, κλεισμένος ολιούναχος μέσα στην κάμαρά μου, συλλογίζομαι πώς δεν μπορεί να γίνει χαρούμενη ή άπονη βραδεία των Χριστουγέννων για όλα τα παιδιά.

Ένα σπίτι καλοεπιλωμένο, με άπλετο φωτισμό, με άναμνη τα κεράκια του δένδρου των δώρων, ένα τραπέζι γεμάτο γλυκίσματα και στο τζάκι να απυροβόλη η φωτιά !.. Νά η χαρούμενη εικόνα της Χριστουγεννιάτικης βραδείας !.. Πόσα παιδιά όμως θά την όνειρεύονται, χωρίς ποτέ να ελπίζουν ότι θά την χαρούν !..

Είμαι ολόγοναχος. Το παιδί μου σκοτώθηκε στον πόλεμο. Η γυναίκα μου πέθανε κι' αυτή απ' τη λύπη της σε λίγο καιρό. Δοκίμασα μεγάλες χαρές και μεγάλες λύπες στη ζωή μου και δεν αισθάνομαι πια καμιά σχεδόν συγκίνηση. Ωστόσο, απόψε νοιώθω κάποια ταραχή, που μ' έχει κρυφίψει ολόκληρη. Περισμένο κάτι το επίσημο, το έκτακτο, όπως όταν ήμουν ακόμα παιδί. Ξαναζώ τα αισθήματα που ένοιωσα στην παιδική μου ηλικία. Η άναμνησις των χρόνων αυτών διαδέχονται στο μυαλό μου ή την άλλη, προβάλλουν μπροστά στα μάτια μου σαν μιά κινηματογραφική ταινία. Η θύμησή μου φτάνει στα πιο ζωντανά περασμένα και κάνει άξανα ένα σταθμό.

***

Ήταν Οχτώβρης ήμνας και βροχιόμοναχο ο' ένα παραθαλάσσιο χωριό της Προδηχίας, όπου ελα πάει από τις άρχές του καλοκαιριού. Έμεινα όμως ακόμα εκεί, γιατί έπρεπε να τελειώσω δυό δράματα μου, που το ένα από αυτά το είχα υποσχεθεί στο «Όντεον» και τ' άλλο στο «Ζυμνάς». Την ήμερα ο καιρός ήταν γλυκός ακόμα, αλλά μόλις νύχτονε έπαινε μιά τέτοια ψύχρα και ύγρασία, ώστε οι χωρικοί κλεινότανον από χωρίς στα σπίτια τους και ζεσταίνοντανον κοντά στο τζάκι, ως ότου να βράσει η σούπα τους. Έγώ ήμουν τελείως εξαγοστημένος απ' την εργασία μου και λογόραζα πώς θά μπορούσα να γυρίσω γρήγορα στο Παρίσι, κοντά στη γυναίκα μου και στο παιδί μου.

Ένα βράδυ, εκεί που έγραφα, σκεφτήκα ότι είχα ξεχάσει ν' αγοράσω αγαφάττα. Σηκώθηκα λοιπόν άμέσως, φώναξα τα σκυλιά μου και βγήκα έξω. Η ώρα όμως είχε προχωρήσει, ήταν περασμένες δέκα, και δεν βρήκα κανένα μαγαζί άνοιχτό. Οι δρόμοι ήσαν έρημοι κι' η ύγρασία τόσο φοβερή, ώστε περνούσα τη βαρεία ρούχα μου. Αποφάσισα λοιπόν να γυρίσω στο σπίτι που καθόμουν και πήρα πίσω τους δρόμους. Η σκιά άπόλυτη έπικρατούσε ο' όλο το χωριό. Καθώς όμως βάδιζα βιαστικά, άκουσα άξανα δυνατά χτυπήματα σε κάποια πόρτα και πήγα να ιδώ τι συμβαίνει. Όταν πλησίασα, είδα μπροστά στην πόρτα ενός ξενοδοχείου καμιά δεκαριά παιδιά να τοιγοτυρίζουν, στρωμωμένα το ένα κοντά στο άλλο, κι' άνάμεσά τους έναν ήλιωμένον άνδρα, ύψηλο και κοκαλιάρη.

Όλα εκείνα τα παιδιά ήσαν πανόδοιο ήθοποιοι και ο ήλιωμένος άνδρας ήταν ο θιασάρχης τους. Πηγαίνον από χωριό σε χωριό κι' έβγαζαν το κριό τους, παίζοντας διάφορα λαϊκά δράματα και κωμωδίες και τραγουδώντας εθιμικά τραγουδιάκια της μόδας.

Τά ροιχαλιάνια τών μικρών καλλιτεχνών ήσαν χιλιμαπαλωμένα και τα παπούτσια τών καμωμένα από σχοινο. Σηκώθηνα ή καρδιά σου σαν τέλειες, τα δυστυχισμένα ! Όλα τρέμανε άπ' το κριό και κλειναινε τα μάτια τους απ' τη νύστα. Το μπροστάνο δέν ήταν έφτά χρόνων και το μεγαλύτερο δώδεκα.

Πόσο σκληρή κι' άχαρη ήταν γι' αυτά ή ζωή !.. Η ώρα πενούσε και παρ' όλα τα χτυπήματά τους, ο ξενοδόχος δεν τους άνοιξε.

Ψάγανε λοιπόν και πήγανε και ο' άλλες πόρτες και χτυπήσανε. Μά δεν τους άνοιχτηκε καμιά. Τέλος ο θεατρώνης έλετε στους ήθοποιούς του :

—Παιδιά, είμαστε ύποχρεωμένοι να πάμε ο' άλλο χωριό να ζητήσουμε άσυλο. Περατώνοντας θά ζεσταθούμε κιόλας !..

κτύπησε άφωνα :

—Ανταμείψτε τον για την άφοσίωσή του, δεσποινίς ! της έλεπε άπότομα ο 'Ενρίκης. Τού δέχτηκε άλλοστε, γιατί ή άμυαλή ιδιοτροπία σας κόνιπε να τού στοιχίση τη ζωή !

Και γυρίζοντας κοπάτιον στον 'Αλφόνσο, τού έλεπε πιο τραχεία :
 —Σάς συμβουλεύω, αγαπητέ μου, να ριμοκινδυνεύετε στη ζωή σας για εύγενέστερους σκοπούς, κι' όχι για την Ικανοποίησή τών καπρίτσιων μιάς έπιπολάσιας δεσποινίδος !..

Και στρέφοντας τους κατόπινη τη ράχη, τράβηξε για την καμπίνα, για να διορθωθή λιγδίκι, ενώ ή Ντέλλου κι' ο 'Αλφόνσος έλεξαν άπομείνει με στόμα άνοιχτό...

Μετά ένα μήνα, ώστόσο, ή Ντέλλου ήταν σύζυγος τού... 'Ενρίκης !.. Ναι, ναι, τού 'Ενρίκης !..

Βρισκότανον εκείνη τη στιγμή σε μιά γωνία και κάτω από το τρεμάμενο φως τού φαναριού, είδα το μικρότερο απ' όλα να κίνη ένα κίτρινο τριόμο. Και τότε δεν πρόφρασα πια να κρατηθώ και τώληψα να προσφέρω στον περιπλανώμενο εκείνο θίασο τη φτωχική φιλοξενία μου.

Τους άδήγησα λοιπόν στο σπίτι που καθόμουν και φώναξα τόν σπιτονοικοκύρη μου, ο οποίος ξήτησε άμέσως και κατέβηκε στην αυλή, έχοντας προσιμένα τα μάτια του απ' τόν ύπνο και κρατώντας ένα φανάρι. Τα άστρα έλαμπαν στον καθαρό και παγωμένον ούρανο και το νέο φεγγάρι ήλινο ήβλεπε για να κρατηή πίσω από ένα μικρό λόφο.

Ο ξενοδόχος μόλις ήθεσε κοντά μας σήκωσε το φανάρι τόν πίσω από το κεφάλι του κι' άρχισε να παρατηρήη κατάπληκτος τόν σιωπηλό εκείνον όμιλο τών μικρών παιδιών.

—Βοῦνι ! τού φώναξα, θά τους βάλλεις να κοιμηθόν στην χορταπόθρη.

Ο ξενοδόχος άφησε άμέσως καταιγής το φανάρι τού κι' έβαλε μιά ξύλινη σκάλα πλάι στο παράθυρο της χορταπόθρης, που χρησιμοποιεί και για πόρτα. Πήρε κατόπι τόν φανάρι και μπήκε πρώτος στην άποθρη.

Σε λίγο άρχισαν ν' ανεβαίνον και τα παιδιά, σκαρφαλώνοντας χειροπόδαρα άπάνω στη σκάλα, που έστρεψ.

Πρώτη άνήβηκε ή πρωταγωνίστρια. Άμέσως κατόπι άρχισε ν' ανεβαίνει μιά άδύνατη μικρούλα, που έπαιξε ρόλους ήπιαστρών. Όταν έφρασε στο τελευταίο σκαλοπάτι, σταμάτησε. Δεν είχε πια ούτε κορμάκι, ούτε δύναμη να προχωρήση. Τότε την έπιασε από το χέρι ή πρωταγωνίστρια, την τράβηξε άπάνω και της έλετε :

—Καταβλήθηκες απ' την πείνα, καίμηνη !.. Και να σκεφτείται κανείς πώς δεν θά φάμε ούτε άποψε !..

Άκουσα τα λόγια τού κι' έτρεξα άμέσως στο άμιαρι τού Βοῦνι. Μά δεν ήτοχε έκαιεμα παρ' όμύνα άνάμνη ψυχή. Πού νάφτανε για έντεκα στόματα καταπεισιμένα !.. Τόκορα λοιπόν σε έντεκα μεριάδια και το πήγα μαζί με μιά κανάτια κραιά στους φτωχούς ξένους μου.

Κάτω απ' τα μεγάλα δοκάρια της χορταπόθρης, χωμένη μέσα στο σανό, που φανήκανε σαν άδελφάκια τού Χριστού. Όπως ήσαν στρωμωμένα τόνα κοντά στο άλλο, μοιάζανε με πεινασμένα πουλάκια μέσα στη φωλιά τους, που περμιανον τούς γονείς τους για να τους φέρουν κάτι φαγώσιμο.

Μόλις μ' άντελήβησαν, άνοιξαν τα μάτια τους και τα στόματά τους κι' άπλόσανε τα χρώαα τους.

Για λίγα λεπτά δεν άκούγονταν άλλο, παρ' το μάρμα τού. Κι' έπειτα από λίγο, άπό ήμνα και το κριό, είδα να χάνονται πάλι τα χαρούμενα κεφάλια τους μέσα στο ζόρτο.

—Προσέτε να μην άνάψετε κανένα σπύρο ! τούς φώναξε ο Βοῦνι, προχωρώντας προς το παράθυρο.

—Μείνετε ήχοις !.. Καληνύχτα σας !.. Σάς εύχαριστώ !.. άρχισαν να φωνάζουν δέκα μαζί παιδικές φωνές, που δεν έπαφαν ως ότου να κατεβούμε τη σκάλα...

Την άλλη μέρα το πρωί, μόλις ξύπνησα, είδα τη παράθυρο της άποθρης άνοιχτό και τα μικρά παιδιά να κατεβαίνον.

Άλλοίμονο ! Στο λαμπρό φως τού ήλιου ο' όμιλος εκείνος τών μικρών ήθοποιών ήταν άφαντάτος περσιούστερο θλιβερός, απ' ότι τόν είδα την νύχτα. Όλων τα πρόσωπα ήσαν χλωμά, τα μάτια τους κορσιμένα κι' ή φτωχονωμίες τους άντακαθρεφτίανε την έξάντληση της ψυχής τους. Τα δυστυχισμένα κι' άμοιρα αυτά παιδιά τραγουδούσαν κάθε βράδυ και την ήμερα ολόκληρη περσιούσαν για να πάνε απ' το ένα χωριό στο άλλο.

Καθώς το κτύπησε, σκεφτήκα τη «Αλληλή Κομωδία», τούς ένδοξους ήθοποιούς, τούς φημιμένους συγγραφείς, δέλο της σκάλα τού θέατρο, που στο τελευταίο σκαλοπάτι της βρισκότανον τα κακόμοιρα εκείνα παιδάκια, και μ' έπιασε τότε μιά φοβερή ήλιη.

Ήθελα νάξεραι τι θά αισθανότανε το Θεο Βορέφος, αν γνώριζε ότι σκεφτόμουναι τη στιγμή εκείνη !..

Ήταν πολύ πρωί ακόμα. Τα πουλιά κελαιδούσαν χαρούμενα, τα παγώνια κατεβαίνανε περσιφανα απ' τα ψηλά δένδρα, τα όρνθια ξεφώνιζαν άσχημα και γενικά όλη ή φύσις χαράτανε με τις πρώτες άπτιες του ζωογόνου ήλιου. Μόνο τα μικρά εκείνα παιδιά στεκότανον ληθημένα, άμλητα και σκεπτικά.

Τέλος τα είδα να φεύγον. Ένα απ' αυτά λημονήσε τη σακκούλα του, μέσα στην όποια είχαν ένα σοκολάκι, το τσοκιάκι που μαγειρείαν τη σούπα τους τις καλές μέρες. Γύρισε λοιπόν τρέχοντας και το πήρε.

Τότε ή γυναίκα τού Βοῦνι έλετε στο μικρό κοριτσάκι της :

—Κίτταξε καλά, αν δεν εσαι φρόνηη, θά σε στείλω μαζί τους να παίξες κωμωδίες !..

Και το κοριτσάκι τού Βοῦνι, άκούοντας την τρομερή αυτή φρόβρα της ήμερας τού, έμεινε τα κλάμματα.

Είμαι γέρος και κορυφάται εικόλα το μυαλό μου. Νυστάζω. Ωστόσο, δεν πέφτω να κοιμηθώ. Θυμάμαι τούς μικρούς ήθοποιούς κι' άνησχω με την ιδέα πώς ίσως δεν βρεθή άποψε κανείς να τούς φιλοξενήση, έστο και μέσα στον σταύλο του.

